

Sulyok Vince**Messzeségek kapujában**

Zöld füvekkel zöldülő kedvem
szép lobogóját leeresztem.
Vizekkel teli minden árok,
az úton imbolyogva járok.
A marasztaló téli sárban
cuppan, csúszik szomorú lábam.
Az erdők sötét kínnal állnak
s a felhők bánatot szitálnak.
Elöttem erre ment el ázva
százezer, a ködöt vigyázva.
Megállok én, a ködbe nézek.
De nem hívnak messzeségek...
Futó felhőkkel a táj fordul
s szelek sziszegnek szembe zordul.
Füstölgő erdők némasága,
utak sikoltó árvasága...
De íme, ökrök jönnek lassan,
gőzölgő testtel, üres hassal,
ködől kibúvó kis szekérral
és egy parasztnyi nagy reménnyel.
Int. Felülök. A szekér ringat.
Egymásnak vetjük vállainkat.
Pipája meleg füstje ellep
s megyünk a falun egyre beljebb...

Ménfőcsanak, 1956. december 19.

Ha csendes és fáradt leszel

A levelek tűzvésze idején
egy sárga őszi délután, ha
hirtelen csendes és fáradt leszel:
ballagjál át lassan a parkon
s mert végül mást úgy sem tehetsz,
hát állj meg, ahol szürke, szép galambok
fürödnek és pörögnek
az összesöpört csörrenő avarban - -

Kárpótlásul s talán vigasztalásul
lombhullató, céltalan éveidből
boldognak egy-egy óra így marad:
bakonyi szüret, bükki szerelem;
emlékezőn szagolsz az égett levegőbe
s az ágak közt áthulló ferde fényben
máris nyújtózó zászlók lengenek
s puskapor füstje facsarja az orrod:
ó, édes szédület - -

Csak alkonyfény volt égő levelek közt,
csak télbe néző, hajlongó nyírek,
hársak és gesztenyék suhogtak,
csak emlék volt, csak messzi ősz volt,
csak szívverés volt, gyors, szép, esztelen - -
Ballagjál holnap újra át a parkon,
Ha megint csendes és fáradt leszel! - -

Oslo, 1960 október 4.

Sulyok Vince: Szegény ország, Magyar Napló, Bp., 2006

A csend: A süket léttelenség

Isten csupán a csendet engedi
megtartanom, s hogy magammal vigyem
a Léthén túli tájra, odaátra.
Csupán a csendet hagyja meg nekem.
A csend lesz az én Odaátom.
Mást mindent elvesz tőlem,
minden mást elveszítetek.
Velem csupán a csend maradhat,
az abszolúttá kiteljesedett csend.
A csend. A norvég fennsíkok csendjénél
nagyobb és teljesebb csend.
A minden hang szépségét elveszített
süketítő csend.
A minden fájdalomnál fájóbb
s magamat önmagamba bezáró csend.
A csend, a belőlem minden mást kizáró.
A csend, amely engem is kizár mindenből.
Amelyik megfoszt a létezés minden
leírhatatlan szépségétől.
A csend, amelyik a Halál maga.
A csend, amelyik az Isten maga.
A csend: a süket léttelenség.

Torrevieja, 2005-10-05.

Nem vagyok már

Állok az égető nap perzselő
korongja alatt, egyedül.
Állok az izzó szélben,
tenyeremet szemem elé tartva.
Állok a csupasz, sziklás tájban
föltartott tenyeremmel, mintha
rád várnék, feléd intenék.
Mintha nem tudnám, noha jól tudom,
hogy soha többé, soha többé
nem látlak már feltűnni
a hőségtől remegő levegőben.
A porban, az útkanyarban
felém nem lépdelsz soha többé.
Az úton nem jössz soha már.

Valami rettenetes üresség önt el.
Rámtör és teljesen kitölt.
Tele vagyok veled.
Vele és csüggedt lemondással,
földreperő lemondással.

Miért is jönnél annyi év után,
kihez is jönnél.
Akit keresnél, nincsen többé.
Nem emlékszem. Nem is vagyok már.

Torrevieja, 2005-10-30.